

עטרת שלום

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרגא בארה"ק – בגשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רח' ארזי הבירה 48 ירושלים
פרשת תצוה – זכור

בס"ד, עש"ק פרשת תצוה
ח' אדר תשע"ב – שנה ג' גליון ק"י

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הרה"ג מוצ"ש ר"ת	ירושלים	בני ברק	ניו יורק	מונטריאל
5:02	6:15	6:53	6:31	6:29
7:02	7:04	7:02	7:02	7:02

נא לשמור על קדושת הגליון

עטרת ראשנו

דברי תורה מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

וְאַתָּה תְּצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זֵית זָךְ כֶּתִית לְמֵאוֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד (כו ב).

כתית פרש"י וז"ל: הזתים היה כותש במכתשת, ואינו טוחנן בריחים, כדי שלא יהא בו שמרים, ואחר שהוציא טפה ראשונה מכניסן לריחים וטוחנן, והשמן השני פסול למנורה וכשר למנחות, שנאמר 'כתית למאור' ולא כתית למנחות.

הכוונה בזה שהטיפה הראשונה מרמז למחשבה הראשונה, דהנה מדרך בני אדם כשיעלה על מחשבתם לעשות איזה מצוה, אזי תחילת המחשבה הוא בחשק גדול כל אחד לפי מדרגתו, ואפילו שבהמשך עשיית המצוה לא יעשה לשם שמים שנכנס בו פניות וגאווה, מכל מקום אומר התורה שהולכים אחר מחשבתו הראשונה שהיתה לשם שמים.

וגם מרמז כתית למה שאיתא בבעל הטורים, שכתית הוא כמנין השנים שהיה קיים השני בתי מקדשות. לרמז שע"י לימוד התורה יתקן השני בתי מקדשות שנחרבו. ועי"ז יהיה לעלות נר תמיד היינו שיכנה הבית השלישי שיעמוד תמיד, כמ"ש 'ערכתי נר למשיחי' (תהלים קלב ז), וזה ע"י 'נר מצוה ותורה אור' (משלי ו כג), היינו שבזכות לימוד התורה לשמה יהיה הגאולה אחרונה ע"י משה רבינו שהוא התורה בב"א.

(רעוא דרעוין תשע"א לפ"ק)

(בפרשתן), שלזה נתארך הגלות, כי כל עוד שאין עוסקים בתורה ובמצוות אין משה חפץ לגאול עם בטלנים מן התורה. והנה הטעם למה יהיה הגאולה האחרונה ע"י משה רבינו, כי זה אמרו חז"ל (פתיחתא איכ"ר ב) שהמאור שבה מחזירו למוטב. ולכן יהיה הגאולה ע"י משה רבינו, כי ע"י התורה יחזיר את כל העולם כולו למוטב לתשובה.

וזהו אמרו ואתה תצוה שזה איתא בחז"ל (תורת כהנים אמור פרשתא יג) אין צו אלא זירוז מיד ולדורות. שמרמז על התורה שהוא מיד ולדורות, כמ"ש 'כי לא תשכח מפני זרעו' (דברים לא כא).

וזהו שכתוב ויקחו אליך היינו ויקחו זה התורה כמ"ש 'כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזבו' (משלי ד ב). אליך בני' עם האותיות שם אדנ"י, היינו שילמדו את התורה הקדושה לשם שמים למען העלאת ניצוצי השכינה לשרשם העליון.

וגם יש לומר שלכן כתוב ויקחו אליך דייקא למשה, כי אמרו חז"ל (שבת פז.) שמשה רבינו פירש מאשתו, ונדבק בשכינה, ונעשה חלק מהשכינה, ולכן צוה הקב"ה לבני ישראל שילמדו את התורה דייקא אליך היינו לשכינה שבתוך משה רבינו. וזהו שמן זית זך שמרמז לז"ך אותיות התורה.

צריך להבין למה כתוב ויקחו אליך שמשמע שצריכים בני ישראל להביאם למשה ולא להקב"ה, שהיה צריך לומר 'ויקחו לי' כמ"ש 'ויקחו לי תרומה' (לעיל כה ב).

ואפשר לומר ששלימות של לימוד וקיום התורה הוא ע"י שהאדם יקיים את התרי"ג מצוות לשם שמים וללמד התורה הקדושה לשמה, אלא שאמרו חז"ל (פסחים ג:) לעולם יעסוק אדם בתורה ומצות אף על פי שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה. אבל זה ודאי שצריך להיות רק בדרך ארעי, שמתוך שלא לשמה בא לשמה, שלומד כדי שיוכל להגיע לדרגת לשמה, שבתוך הלא לשמה יהיה ג"כ הכוונה להגיע ללשמה, אבל אם הוא לומד כל ימיו רק שלא לשמה לקנטר, כתב שם התוספות במסכת פסחים בפרק מקום שנהגו (ד"ה וכאן בעושים) שנוח לו שלא נברא.

והנה ידוע שהתורה נקראת על שם משה רבינו, כמ"ש 'זכרו תורת משה עבדי' (מלאכי ג כב), וכן אמרו חז"ל (שבת קא:) משה שפיר קאמרת.

וזה מבואר בתיקוני זוהר (קוב). על מש"כ מ'ה ש'היה ה'וא ש'היה (קהלת א ט), שהוא ר"ת מש"ה. לומר שגם לעתיד לבוא יהיה משה רבינו הגואל האחרון. וזה ידוע דברי האור החיים הקדוש

עטרת פז

אמרות טהרות מרבתינו ז"ע

**וְאַתָּה הִקְרַב אֵלַיךָ אֶת אֶהָרָן
אֶחָיִךָ וְגו' (כח א).**

איתא במדרש (שמו"ר לו ד) בשעה שאמר הקב"ה למשה ואתה

הקרב אליך את אהרן אחיך הרע לו למשה, אמר לו הקב"ה התורה שלי היתה ונתתי לך, נתקרה דעתו של משה ע"כ. וזה המדרש הוא הפלא ופלא. והנה האלשיך הק' אומר עה"פ (תהלים סו ב) 'אלקים יתנו ויברכנו יאר פניו אתנו סלה' כי אם הברכה באה מן הקב"ה ולא ע"י שליח אוי הברכה היא נצחית ותמידית, אבל אם היא באה ע"י שליח היא רק לשעה, וזה 'אלקים יתנו ויברכנו' ואז 'יאר פניו אתנו סלה' תהיה הברכה נצחית עכ"ל. ובוה פירשתי מש"כ (ישעיה מה ז) 'ישראל נושע בהוי"ה תשועת עולמים'

כי הישועה תהיה עולמית רק אם יהיה 'ישראל נושע בהוי"ה', אז זה יהיה נצחי, וזה אנתנו מתפללים 'רפאנו הוי"ה' ואז 'ונרפא' לתמיד ודו"ק. ולכן בשעה שאמר הקב"ה ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך הרע לו למשה, כי ראה שענין כהונת אהרן אמר הקב"ה ע"י משה שהוא שליח, ולא אמר זאת הקב"ה בעצמו לאהרן, וזה הרע לו למשה, כי פירח משה כי כיון שאהרן נתכה ע"י שליח, ע"י לא תהיה נצחית לכהונתו, ותיכף ראה משה שיהיה עוד גלויות וחורבן בית המקדש, וזה הרע לו למשה שלא נתייחד הדיבור ישר לאהרן רק משה רבע"ה יהיה השליח כהנ"ל. וזה השיב לו הקב"ה התורה שלי היתה ונתתי לך, היינו כמבואר במדרש, שאלמלא שמעו ישראל את כל התורה מהקב"ה לא היה יותר גלותין עוד, כי היו שומעים את כל התורה מפי הקב"ה ולא נשתכחה תורה מישראל, וזה שלי היתה, ורצון הקב"ה היה שידבר עם ישראל את כל התורה, ורק ישראל אמרו (דברים כג) קרב אתה וגו', וזה שאמרו ונתתי לך או בשעת קבלת התורה, ולכן היה מוכרח להיות הנוכח אהרן ע"י שליח, ואז נתקרה דעתו של משה ודו"ק כי נפלא הוא כס"ד.

(פרי חיים' מרבינו חיים יעקב מקאמרנא)

**וְהָיָה פִּי רֵאשֵׁוּ בְּתוֹכֹוּ שִׁפְהָ
יְהִיָּה לְפִיו סְבִיב מַעֲשֵׂה אֲרָג
כִּפִּי תַחְרָא יְהִיָּה לִּזְ לֹא יִקְרַע
(כח לב).**

לפיו סביב מעשה ארג ר"ת הדוע, ת'חרא יהיה לז' לא יקרע ר"ת פלונית, וביניהם [בין ארג לתחרא כתוב] כפ"י [ר"ת] יתפרדו כל פועלי (תהלים צב י). מעשה ארג [ארג בני] צדיק, כי בסיפור של מעשה הצדיקים מבניעין אותם. והמילוי של לפיו סביב מעשה ארג עולה הוי"ה אלה"ם, ע"ב אלה"ם, ס"ג אלה"ם, מ"ה אלה"ם, ב"ן אלה"ם, להמתיק חמשה אלה"ם בהוי"ה, ובוה מתישין כחו ומסירין אותו. והמילוי של תחרא יהיה לו לא יקרע [עולה] קס"א קס"א קנ"א קמ"ג, ובוה מכריתין אותה.

(היכל הברכה' מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא)

**וְאָכְלוּ אֶתֶם אֲשֶׁר כָּפַר בָּהֶם
לְמִלְאָא אֶת יָדָם לְקַדֵּשׁ אֶתֶם וְזָר
לֹא יֵאָכֵל פִּי קִדְשֵׁי הֶם (כט לג).**

והענין, כי חכמה כורת ומשבת הקליפות שלא ינקו מזו שפע קדש, ולכן כהן שהוא ענף חכמה יאכל קדש (עין שער המצות הוריע), וממשיך זו הקדושה, ולגבי זו אור צח עליון, כל מי שאינו כהן נקרא זר לגבי קדשי שמים, כי מי יאמר זכית לבי שלא יגרום חלילה באכילתו שיתנהו הממאים שפע הקדש, אבל עיקר אוהרות זור שלא יאכל קדש ואכילתו אשמה, הוא אוהרה על הממאים שלא יתנהו אף שפע הכרחי משפע הקדש סוד אור החכמה. וזהו אוהרה לישראל שלא יגרמו חלילה שהשפע הקדש המחיה את הכל, שינקו חלילה הממאים מזו הוד הדר חכמת שפעת שכינתו, וכן ישראל שלא זכה לקדש עצמו וליטהר מטומאת האוות הנחש לקדש עצמו במותר לו, הוא ונשמתו זר לגבי אכילת קדש, קדש דלעילא. ומתמת שיש דרגא על דרגא, לכן חלקו רבינו הרמב"ם [במנין המצות] בשתי לאוין קדש ותרומה, והבן מאוד היטב.

(אוצר החיים' מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא)

עטרת חכמים

עיונים וביאורים מרבתינו ז"ע

**וְאַתָּה תַּעֲזֹב אֶת פְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחֻוּ
אֶלֶיךָ שִׁמּוֹן זֵית זָךְ כְּתִית לְמֵאֹד
לְהַעֲלֹת נֵר תְּמִיד (כו ב).**

רצה לומר, הקב"ה אמר למשה רבינו, שזאתה תצוה לשון חיבור כמו צוותא חדא, את בני ישראל, שמשנה רבינו יתחבר עם בני ישראל ועבור זה לא יוכלו לנפול ממדרגתם, כידוע כשראש הדור הוא מקושר תמיד עם ישראל באהבה, או אינו יכול לחלו עליהם ח"ו שום דבר רע. ולא עוד אלא שעבור זה יכולים הצנורות להשפיע למטה במוב עין הוא יבורך, בפנים מארין, כנודע. והמעם כי בודאי כשראש הדור הוא צדיק אמת בעבודת הבורא ב"ה, אוי מסתמא מעלה הוא בכל יום מ"ן ורעותן דלכא, לב טהור שלו. וכן הוא מעלה ניצוצין קדישין מעמקי הקליפות בכל יום נוסף על חבירו.

כדאיחא בע"ח (שער מ"ז ומ"ד פ"א) על ידי התפלות והעבודות שעושים

הצדיקים בעולם הזה, מוסיפים כח, ומחדשים כח, למעלה מידי יום ביומו, בכל יום נוסף על חבירו נשמה לנשמה דבחינת הצדיק ע"ש.

וכן איתא בלקוטי תורה (איו"ב) דע, שכל הנשמות נפלו בעמקי הקליפות על ידי חטא אדם הראשון, והקליפות אינן מניחין לצאת הנשמות מתחת ידם, כי ניוונים הם על ידם, ובעוד הנשמות קדושות ביניהם יש להם חיות ומזון ושפע, וכשאין ביניהם הקדושה מיד הם מתים, לכן מורחים להחמיא את האדם ישראל, שלא יוכל על ידי תפלתו ועבודתו להעלות הנשמות קדושות מהם, והוא כדרך שמורח אדם אחר מוונותיו, כי כשאדם חומא אז גורם אל אותה הנשמה שנשארה ברשותם, ואז הם חיים על ידה, אבל הקב"ה חושב מחשבות לבלתי ידח ממנו נדח, ח"ו, אפילו ניצוץ קטן דקדושה לא יניח אותו השי"ת שם. ומחמת ההתגברות עונות לא יכולים הנשמות הללו לצאת משם, לכן השכינה שהיא אש אוכלה, נכנסת שם ומלקטת את הניצוצין הקדושות מן הקליפות. ומעת שנחרב בית המקדש בעונינו, תמיד הוא עושה מעשה זו, עד שתכלה ללקוט כולם, והוא עד סיום רגלים, שהם אותן הנשמות קדושות שנפלו בין הקליפות עד הרגלים, אפילו הם תלקט השכינה ותקח אותם משם. והוא בסוד מ"ש

רו"ל (יבמות סב) אין בן דוד בא עד שיכלו נשמות שבגוף, אדם הראשון. אמנם השכינה צריכה אל ישראל בסוד תנו עון לאלהים (תהלים פח לה). רו"ל, על ידי מעשינו הטובים, וכפי שיש אצלנו ישראל מעשים טובים, כך יש בה כח כביכול להוציא הנשמות קדושות מעמקי הקליפות. ואלמלא היינו שבנו בתשובה גמורה, היה בה כח כביכול להוציא כל הנשמות ברגע אחד, אך חמאינו מתישין כח של יוצר בראשית כביכול, וכשיכלו כל הנשמות לצאת, או תצא משם השכינה הקדושה ג"כ, וימותו או הקליפות, כי לא יהיה להם עוד שום חיות, וזהו 'בלע המות לנצח' (ישעיה כח ח), שתתבלע מאלה ע"כ.

נמצא שזהו שאמרה התורה הקדושה למשה רבינו, אם אתה תצוה את בני ישראל באהבה באחדות אחד, או ויקחו אליך נשמות ישראל מעמקי הקליפות על ידי עבודתך הכשירה, וכן על ידי עבודת ישראל, שהם עמך בקשר אחד בעבודת הבורא ב"ה, כנ"ל בסוד תנו עון לאלהים.

שמון זית זך רו"ל, ידוע הוא שיש נשמות ישראל הבאים מעולם האצילות, או מבריא, או מיצירה, או מעשיה, וכולם נמצאים ג"כ שם בעמקי בקליפות, לזה אמרה התורה ויקחו אליך שמן שהוא חכמה, היינו נשמות של עולם האצילות. זית הוא כנגד בינה, עולם הבריא, שמשם התחלת דינן שמתערין מינה. והוא ראשית מירדות של זית, המתחיל מעולם הבינה, כנודע. זך הוא כנגד עולם היצירה, ז"א קדישין, כ"ז אותיות התורה. ושם הוא התורה, כנודע. בתית למאור הוא כנגד נשמות של עולם העשיה, כנודע שעיקר התשובה והסגופים על ידי כתישת אברי האדם בעולם העשיה. ועיקר התשובה הוא כשעושה בשמחה מאהבת הבורא ב"ה, כדי ליאור בעבודת הבורא.

וזהו בתית למאור להעלות נר תמיד כלומר, על ידי שמקשר את עצמו עם ישראל הקדושים, בודאי יעשו כולם תשובה שלימה, ועל ידי זה יעלו כולם מכח עבודתם, נשמות ישראל מעמקי הקליפות, שיש בהם מחלק אצילות ומחלק הבריא ויצירה ועשיה כנ"ל. וזהו להעלות נר כמ"ש 'נר ה' נשמת אדם' (משלי כ ז). תמיד בלי הפסק ועל ידי זה תתקרב הגאולה שלימה אמן ב"ב.

(בן בית' מרבינו אליעזר צבי מקאמרנא)

שולחן הטהור

לקט הלכות מספר 'שולחן הטהור' וזר זהב' לרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא זי"ע

כובע הראש בשעת הנחת תפילין. סימן מא

א. יזהר שאם מניח תפילין לקרות בהם קריאת שמע כותיקין, או המוניים שמניחים בדרך תפילין בלא טלית, שלא יניחו על ראשם כובע שישן בו כגון שלאפיל או קאוואק^א, אלא כובע שהולך בו לשוק דהוה מבזה מצות,

~~~~ מסגרת השלחן ~~~~

א. מיני כובעים פשוטים. ב. הטור כתב - אפילו מטפחת של תפילין אסור להניח בראשו כשיש לו תפילין בראשו, אבל דבר שדרכו ליתן בראשו כגון מצנפת או כובע מותר. ובב"י בא"ד כתב - שלא אסרו אלא מטפחת שנראה גנאי לתפילין לפי שאינו דרך מלבוש, אבל דבר שדרכו ליתן בראשו ליכא גנאי, ע"ש.

פרשת זכור

מצות מחייבת עמלק

מה שיש בקליפה זאת, הנקראת 'אל אחר' (מספר 'עמלק') נגד אחדות התורה ואחדות ישראל. ובא מספר 'עמלק' אנג המן' כמספר 'מים רבים', כמעט 'מים רבים' לא יוכלו לכבות את [ה]אבה' (שה"ש ה ז) כמספר אחד, ונאמר (תהלים צג ד) 'מקולות מים רבים' היונקים מאדירים משברי ים' שברים (מספר) 'יש לי רב' (בראשית לג ט), עשו הנקרא 'אדרת' (שעיר) [שער] למען כחש' (זכריה יג ד), או נאמר (תהלים שם) אדיר במרום ד', הוא סוד 'אדיר' עליון מחצית השקל ('אדיר' מספר רט"ו, 'שקל' מספר ת"ל, נמצא 'אדיר' מספרו חציו של 'שקל'), 'באחד באדר' (לשון אדיר) דייקא 'משמיעין על השקלים' (שקלים א, א), הנאמר ביעקב 'יש לי כל' (בראשית לג יא) 'ארבע מאות שקל כסף' ('יש לי כל' מספר ת').

ויש בזה דרושים מתוקים אין כאן מקומו, ולא באתי לכאן אלא לתקופו של עמלק למחות שמו מלב, להיות לנו לב אחד לאבינו שבשמים, ואז ימחה עמלק והמן, כי בחינות עולמות נשמות אלהות יש בכל דיבור ודיבור, ונגד אלהות, עמלק אל אחר. ונגד תורה ועולמות, אנג. ונגד נשמות ישראל, המן. וכולם ימחו מספר החיים, לכן מצוה להיות שונה בפה, לעורר אור התורה שבעה הבלים דאורייתא, להכניע אנג הטמא.

(עשירית האיפה' (דף קצ"ב) מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא)

צ"ו), וזה (ש"א טו ט) 'יחמל על מיטב הצאן' נגד צאן קדשים. ולכן יצא 'המן' (מספר) 'הלבנה' שריחו רע על כללות ישראל, להשמיד ולהבאיש ריח 'מור הרוח' (עין הולין קל"ט), אף על פי כן על ידי צדיקות הצדיק שאול נמחה שם עמלק ממגילת אסתר, כי 'מדר דר' כתיב (שמות יז טו), ומלחמת המן ביד ישראל והבן, עיין אלשיך. ובא נגד עמלק, שהוא המפריד חלילה מדביקות ישראל בהשם יתברך, יהושע יה יושעך (פסוק לד:), להכניע הנאמר (מל"פ ישעיה לא א) 'ואל קדוש ישראל לא שעה' ומתרגמין לא פנה, והבן היטב.

ובא נגד 'אנג' (מספר ז) שהוא נגד 'חצבה עמודיה שבעה' (מש"ל ט א), אלא שאצלו נתפרדו כמעט 'ימלך וימת' (בראשית לו, ל"ב), ועליו ניבא בלעם (במדר כד ז) 'זול מים' של תורה 'מדליו' של צדיק, מדליו מים התחתונים בוכים (בראשית רבה ה, ד), כמעט (ישעיה לח יד) 'דלו עיני למרום', והוא תורה שבכתב נקרא 'מים', ושבעל פה דולה ומשקה מתורת רבו נקרא 'דליו', 'זורעו במים רבים' כי זרע בית ישראל אחידין בהאי שביב בשביל ישראל, והם יונקים ואחידין בתורה, וכשהיה מלחמה באנג או 'יורם מאנג מלכו ותנשא מלכותו' מלך ומלכות תורה שבכתב ושבעל פה, ואין מלך בלא עם (ר"ה ע).

ושאול טעה בזה, כי סבר שישאל ניתקנו, כי שאול בחור ד' מלך ישראל היה בו כח להכניע אותו מכל וכל

עמלק הוא הצר, 'אל אחר', 'מר המות' (ש"א טו לב), 'סרתם ועברתם' (דברים יא טו) חלילה, 'ועמלק' מספר 'אל אחר' יש בכח נגד אורייתא וקודשא בריך הוא וישראל חד אינון (זהר ח"ג ע"ג), ועמלק הוא נגד כל זה. וכשיצאו ממצרים ואמרו היש ד' בקרבנו (שמות יז ז), ופגמו בדביקות והתקשרות לאל אחד, שיסה בהם את הכלב. ושם נאמר 'מלחמה לד' בעמלק' (שם יז טו), 'לד' דייקא. ונאמר (שם יג) 'ויחלוש יהושע' על פי הדיבור, כי עדיין לא היה בידם תורה ומצוות לעקור עמלק מכל צד, ונשאר כוחו נגד תורה וישראל.

ובא החיזיון לשאל 'פקדתי את אשר עשה עמלק לישראל' (ש"א טו ב), ליישראל דייקא, ורימו לו שימחה שמו מישראל, כי אין הכסא שלם, ישראל הם כסא השכינה, ואמר 'פקדתי', כי אם יאמר זכרתי יחמחה מעצמו שמו של עמלק. ושאל טעה וסבר שקליפות עמלק שהם נגד אחדות ישראל כבר נתקן במלחמה לד' ביהושע, כי כבר היה ישראל בעולם. ובוה כתיב (שם ה) 'ירב בנחל' שהמריבה שלו לא היה אלא בנחל, כמעט התורה נחל נובע חכמה, והוא באמת ירושה לנו נחלת אבותינו, והבן היטב. וכפי דרשות חז"ל (ויטא כ"ב) על עסקי נחל, יש רמז כמעט (תהלים לד ב) נפשנו כחתה לד' (ראשי תיבות 'נחל'), שסבר שנפשנו מתוקנים היטב מקליפות עמלק, והוא לא ידע כי בנפשו הוא, ובני ברק יוכיחו (מכני בניו של המן למרו תורה בבני ברק (גיטין נו: סנהדרין

עטרת תפארת

עבודת וסיפורים מרבותינו זי"ע

וְכַפֵּר אֶהְרֵן עַל קִרְנֹתָיו אֶחַת בַּשָּׁנָה מִדָּם חֲסֵאת הַכִּפָּרִים אֶחַת בַּשָּׁנָה יִכְפֹּר עֲלָיו לְדִרְתֵיכֶם קֹדֶשׁ קְדָשִׁים הוּא לְהוֹי"ה (ל י).

דיר, או איך זאל נישט דארפן אפי' הערן שלעכטם אויף א יוד, און יעצט זאל איך גיין שעלטמן א יוד. שני הצדיקים נודעו בשמעים דברים אלו יוצאים מפיו, ותיכף אמרו: א"כ רבינו אנו חוזרים בנו ולא נקור את המסור. וכן היה שלא עשו לו כאשר רצו, אלא עשאוהו לעני ואביון שלא היה לו לחם לאכול והיה מחור על הפתחים, ועי"ז לא היתה לו שליטה יותר. כה סיפר רבינו לגדול הנ"ל, לרמזו עד היכן הדברים מגיעים לענוש יהודי או לצערו ח"ו. וכן הוה ג"כ עם המלשין הזה, שנעשה עני ואביון שלא היה לו לחם לאכול והיה מחור על הפתחים, ועי"ז הפסיק לצער אותו.

עבודת עבודה

המסור, ומה שהם רוצים לעשות עמו, ושהם מבקשים הסכמתו. שאל אותם, האם המסור מתענה ביום הכיפורים. השיבו לו, הן. אמר להם אם כן איני יכול להסכים עמכם. כשראו שני הצדיקים שאינו מסכים עמם, אמרו לו שמחויב הוא להסכים עמם, כי הם הרוב ואחרי רבים להטות (שמות כג ב), ועמדו ללכת משם, וכאשר עמדו כבר על יד הדלת, ולבשו הבגד העליון לצאת מן הבית, פתח הרה"ק רבי וועלוועלעל ואמר בלשון קדשו: רבוש"ע דו ווייסט דאך דעם אמת, או מער ווי די צוויי טעפ רעגען וואסער (והראה בידו על שני כלים גדולים, אשר היו מניחים בימים ההם בשני צדדי הכותל, לקבל בהם מי הגשמים, כדי שהכותלים הרעועים לא יתקלקלו ממי גשמים) האב איך פאראנאסן טרערן פאר

פעם אחת בא רב גדול אחד אל רבינו הרה"ק רבי אליעזר צבי מקאמרנא זי"ע בבקשתו, בהיות כי איש אחד יהודי עושה לו צרות גדולות במלשינות אצל המלכות, על כן מבקש מרבינו שיעניש להאיש ההוא בכוחו הגדול. כששמע רבינו בקשתו, סיפר לו: שבעיר אחת היה מסור יהודי שעשה הרבה צרות גדולות לבני ישראל ולצדיקי הדור, והיו שני צדיקים שרצו להעביר מסור זה מן העולם ולעקרו מן שורשו מכל וכל שלא יהיה לו תיקון לעולם, אבל לא רצו לעשות זאת בלי שיסכים עמם גם הרה"ק רבי וועלוועלעל מוצאריז זי"ע בן הרה"ק המגיד מולאמשוב זי"ע אשר היה אז זקן וצדיק הדור.

נסעו שני הצדיקים אליו לזכרו, וסיפרו לו אודות

הרה"ק רבי יוסף ברוך בן רבי קלונימוס קלמן הלוי עפשטיין זצ"ל דער גוטער איד מניישטאט

י' אדר א' תרכ"ז

תולדותיו

נולד בשנת תרכ"ב לאביו הרה"ק רבי קלונימוס קלמן הלוי עפשטיין זצ"ל בעל ה'מאור ושמש', מגזע הראשונים בעל ספר החינוך ורבי זרחיה הלוי בעל ספר המאור. שנות נעוריו עבר עליו בצילו של אביו הגדול וינק ממנו יסודות דרכי התורה ועבודת החסידות ממה שינק מרבותיו, הלא המה הרה"ק רבי אלימלך מליז'ענסק זע"א ואחיו הרה"ק רבי זושא מאנימולי זצ"ל ומהרה"ק רבי אברהם יהושע העשיל מאפטא זצ"ל בעל ה'אוהב ישראל'. ופעם אחת ראה הילד רבי יוסף ברוך בחומש של אביו שכתב שם על הגליון שזכה להגיע לחי"י מדרגיגות גבוהות בעבודת השם, ועל אחת מהמדרגיגות כותב שזכה להגיע לדרגה הזו, עיי' שפעם אחת היה על שבת קודש בעיר פינטשוב, יחד עם רבו הרה"ק רבי יעקב יצחק הורוויץ זצ"ל היחווה מלובלין, יחד עם עוד י"ב מתלמידיו שלבשו בגדי לבן על שבת קודש, והתפללו בבית המדרש הישן דשם, וראה על הבעל תפילה השייך, שבכל פעם שהזכיר שם השייט יצא מפיו לפיד אש, והכיר שהוא מכוון הכוונות שכיוון הכהן הגדול בעת העבודה ביום הקדוש, ושאל לו בנו רבי יוסף ברוך מי היה הבעל תפילה השייך, והשיב לו אביו זה היה המארח בעל האכסניא הגאון הקדוש רבי אברהם מרדכי מפינטשוב זע"א חותן רבינו קודש הקדשים איש האלוקים הגאון הקדוש רבי יצחק אייזיק מקאמרנא זע"א בעל ה'היכל הברכה'. ומכוח תפילה זו זכה להשיג למדרגיגות גבוהות ולהשפיע רב טוב. (יצוין שהרה"ק בעל ה'מאור ושמש' היה אחד מן הערבים קבלנים מצד הכלה בכתב האירוסין של רבינו בעל ה'היכל הברכה' שנערך בבית היחווה מלובלין.)

רבותיו

אחר הסתלקותו של הרה"ק בעל ה'נועם אלימלך', קיבל אביו את מרותו של מ"מ היחווה מלובלין זע"א, בהיכלא קדישא בלובלין נסע אתו בד בבד בנו רבי יוסף ברוך, וגם הוא זכה להימנות ולהיות חד מן חבריא קדישא השומעים דברי מלאך ה' צבקות, לאחר הסתלקות החווה הקדוש נסע לשאוב ג"כ מבאר מים חיים מגדולי ענקי החסידות, ביניהם הרה"ק רבי צבי הירש מרימנוב זצ"ל הרה"ק רבי יחזקאל מקוזמיר זצ"ל הרה"ק רבי זוב בער מראדושיץ זצ"ל הרה"ק רבי משה מלעלוב זצ"ל הרה"ק רבי נפתלי צבי מראפשיץ זצ"ל הרה"ק רבי אלעזר מקוויניץ זצ"ל הרה"ק רבי חיים מאיר יחיאל ממאגלניצא זצ"ל.

עם רבינו בעל היכל הברכה

ובמושב ליצים לא ישב, מובא בשם רבינו אור שבעת הימים רבי ישראל בעל שם טוב זע"א שאפילו במושב שישבו שם ליצים זה עידן אע"פ שעכשיו אין

ליצים שם מ"מ רושם הרע נשאר שם, אעכו"כ בדברים שבקדושה במקום שישב שם צדיק נשאר רשימו דקדושה לעולמי עד, והדבר הנ"ל ראו בחוש עין בעין אצל רבינו הגאון הקדוש קודש הקדשים איש האלוקים רבי יצחק אייזיק מקאמרנא זע"א בעל ה'היכל הברכה', כמו שמשופר עליו - שפעם בא לאכסניא אחת ונתנו לו ארגז לשינת הלילה, וכשרק הניח הצדיק עליו ראשו, קפץ בבהלה מהמיטה, ושאל לבעל הבית: האם היה כאן צדיק אחד שישן כבר על ארגז זה, אמר לו הבעה"ב: שלפני כמה שנים ישן עי"ז רבינו הגאון הקדוש רבי צבי הירש מזידטשוב זע"א בעל ה'צבי לצדיק', וגם הוא קפץ בבהלה מהארגז, וחקר הדבר ונתוודע לו שישן עי"ז הרה"ק רבי לוי יצחק מבראדיטשוב זע"א בעל ה'קדושת לוי', שגם הוא קפץ בבהלה מהמיטה, וחקר הדבר ונתוודע לו שישן עי"ז רבינו אור שבעת הימים הבעש"ט זע"א.

מעשה כעין זו היה בעת שנסע רבינו ה'היכל הברכה' בחזרתו לביתו אחר ששהה על שבת קודש בצל הרה"ק רבי משה צבי מסאווראן זצ"ל, על אם הדרך עבר דרך עיר קראקא ומשם לעבור לגבול מדינתו, וכל היום התענה ולא נכנס דבר מאכל בפי רבינו, לעת ערב כשנכנס לתוך העיר אחזו בולמוס גדול, והיה בסכנה גדולה והוכרח לקנות פת עכו"ם להחיות את נפשו, אחר האכילה שכב רבינו את עצמו על ספסל אחד בבית המזיגה שם, כשרק הניח צדיק את ראשו על הספסל אחזו אש להבה והיה לו בהירות גדולה בעבודת השם, תיכף עמד ממשכבו והתיישב עצמו מכוח מה הרגיש חמימות ובהירות גדולה זו, והתחיל לבכות כי מה זו הבהירות אחר אכילת פת עכו"ם, והלך לחוף והסיר מלבושיו ועשה גלגול שלג כמה וכמה פעמים, בתוך כך שמע קול געלה מתקרבת לבית המזיגה ולבש תיכף בגדיו ונכנס לבית המזיגה, ובתוך הגעלה ישב רבי יוסף ברוך אגיטער איד, והיה עוד קודם התגלותו כשהיה עוד סוחר, וכשנפגשו הני תרי צדיקים התחילו לשוחח ביניהם בעבודת השם, ושאל רבי יוסף ברוך לרבינו: על מה הוא מתעכב כאן, וסיפר לו: שצריך איהו אדם חשוב שיטול להעביר אותו הגבול, והשיב לו: שאל דיאג כי הוא אדם חשוב אצלם, ושאל עוד רבי יוסף ברוך את רבינו: מדוע פניך בעצבות רח"ל, וסיפר לו רבינו: בקול בוכים! על שהוכרח לאכול פת עכו"ם, וגם המילתא דתמיהא שאח"ז כששכב על הספסל, אחזו חמימות גדולה ובהירות של מצווה ולשמחה מה זו עושה, ואמר לו רבי יוסף ברוך: בו קודם נתפלל תפילת ערבית ואחר התפילה נערך יחד את השלחן אשר לפני ה', כי הבאתי עמי אוכל הרבה ודי סיפוק לשנינו יחד, ובתוך הסעודה אמר לו רבי יוסף ברוך: בוא ואגלה לך מה הרגשת כאן, לפני כמה מאות שנים היה גזירת המלכות, לשרוף את כל התורה שבע"פ תלמוד בבלי,

ובקראקא היה מלמד אחד גאון וקדוש ותלמיד חכם מופלא, ולקח עמו ספר תנ"ך ובא לבית המזיגה הזו וישב על ספסל זו, והתחיל לחזור כל דרשות חז"ל מתוך התנ"ך, שאם חי"ו יתקיים הגזירה יוכל להעתיק כל השי"ס מתוך התנ"ך, וזמן הרבה ישב והגה על ספסל זו, ומכוח רשימו דקדושה הזו היה לך בהירות הגדול והשמחה של מצווה.

התגלותו

מתחילה אחר הסתלקות אביו בעל ה'מאור ושמש', הסתיר את מדרגיגותיו, והתנהג כסוחר וכאיכר פשוט וסחר באווזים ובתרנגולות וסיבב כל היום בשוקים, אולם הבאים בסוד קדושים השכילו לעמוד על טיבו כי חד מצדיקי הדור הוא, עשרות בשנים נהג כן, ורבים שהשכימו על פתחו דחה אותם וסירב לנהל עדה, עד שהרה"ק רבי חיים הברשטאם מצאנו זצ"ל בעל ה'דברי חיים' הפליג פעם אחת ברבים על גדלותו, ומאז החלו רבים לנהור אליו והוצרך לפתוח דלתו ביתו ולנהל עדה ולהמשיך שלשלת בית אביו, ביחוד נסעו אליו המוני העם דלים ועניים, אשר עודד אותם בגשמיות והדריך אותם ברוחניות על דרך המלך, אהבת ישראל בערה בקרבו ואהב לכל אחד אהבת נפש, ונתפרסם שמו בישראל דער גיטער איד (היהודי הטוב). הרבה מגדולי החסידות השכימו לפתחו ביניהם, ידוע תלמידו הגדול הרה"ק רבי שלמה הכהן מראדמסק זצ"ל בעל ה'יתפארת שלמה' והרה"ק רבי נתן דוד משידלובצא זצ"ל.

הסתלקותו ומורשתו

בעשרה באדר א' שנת תרכ"ז כשהוא בן שבעים וחמש שנים השיב את נשמתו לצור מחצבתה, ונטמן בעיר מלכותו ניישטאט, ואוהל גדול הוקם על קברו.

השאיר אחריו: בנו מ"מ הרה"ק רבי קלונימוס קלמן זצ"ל. וחתניו: הרה"ק רבי אליעזר הלוי הורוויץ מחאנטשין זצ"ל בן הרה"ק רבי אליעזר זצ"ל בן החווה מלובלין. הרה"ק רבי משה אבא בער מלטובצק זצ"ל.

**בשורה טובה לשוחרי התורה והחסידות
בסייעתא דשמיא יצא לאור ספר
אוצר הברכה חלק א'
במהדורה חדשה ומורחבת
והוא ליקוט נפלא מסודר לפי ערכים
מאת כ"ק אדמו"ר הרה"ק המפורסם
מהרי"א מקאמרנא זע"א
נלקט מספה"ק: היכל הברכה, אוצר החיים,
זוהר חי, נצר חסד, נתיב מצותיך, ועוד.**

ניתן להשיג אצל המו"ל הרב חיים יעקב סאפרין שליט"א בן כ"ק אדמו"ר מקאמרנא שליט"א
טלפון: 02-5372003
ובחנויות הספרים

התקשר אלינו:
052-7643092

מבצע חובה בכל בית חומש היכל הברכה קאמרנא במחיר 150 ש"ח כולל משלוח
הבטחת המחבר - מובטחני כל מי שיהיה לו החומש שלנו בביתו יהיה ניצל מכל דבר רע ומכל פגע
רע ומחליים ומחוסר, ויהיה ביתו מלא ברכות ה' וכל טוב, הצלחה ועושר וחיים לו ולבניו בלי ספק.